

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560634128/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

stians Hoved, saa han var nær ved at faae Nakken brændt. Paa Dynen laae en Gnavpose, thi man vilde forkorte Tiden ved at spille Gnav. Natten havde man valgt at kjøre i, da var man i Morgenstunden paa Gaarden, og efterdi man den følgende Aften tog bort igjen, saa var der jo ingen Liggenover om Natten, derved sparede man Drikkepenge og havde jo Vogn og Heste tolv Timer kortere. Det var altsammen Oeconomie.

I en lukket Vogn sov man jo deiligt, og ved en saadan natlig Kjørsel mindedes Hr. *Knepus* om sine Reiser med Fahrposten gjennem Nordtydskland for mange Aar tilbage.

Om det ander Ægtepar i Vognen var der inter Characteristisk at sige, naar man undtager, at Fruen engang havde ligget af Nervefeber, og derfor skrev sig alle hendes Erindringer fra »før» og »efter min store Sygdom.» Om Manden var der ikke engang saa meget at sige; vi maae springe flere Aar frem i Tiden, for dog at finde et Træk, og dette er, at han blev en Beundrer af *Nicolas's* Reise: »Italien wie es wirklich ist.»

Sneen laae høit og varmede Bondens Agre i det strænge Frostveir, men Landeveiene vare, efter det gangse Udtryk, ligesom et Stuegulv. Rask rullede de afsted i den dæmrende Nat. *Christian* var høist lykkelig.

I Landsbykroen, der laae et Par Mile fra Herresædet, bedede man flere Timer, for dog ikke, som Gjest, at komme altfor tidligt paa Morgenstunden.

De røde Dagskyer, Sneen og Granplantagen frembode et oplivende Skue. Tæt ved Smedien, paa Toppen af en oversauget Poppel, stod en tom Storkered; Eieren drak maaskee nu sin Morgendrik af Nilens Kilder i Afrikas varme Solskin. *Christian* skottede til Reden med den Erindrings Veemod, man føler ved at see i sin Psalmebog den hentørrede Blomst, som vi for Aar tilbage afplukkede paa et kjært Sted.

Nu laae foran dem Herresædet med alle sine Udbygninger og Længer. Det deelte sig i to Dele, den gamle Gaard og den nye Bygning. Veien snoede sig udenom de gamle Voldgrave, der nu vare tilfrosne, men alligevel viste, at de holdtes i god Stand. Den gamle Gaard med sine tykke, røde Mure, faa Vinduer, Taarnet og Kighulterne tydede ikke paa at frembyde mange Bequemmeligheder; des-